

Klaas Vanderspoel

Een ongeluksvogel

Thriller in vijf bedrijven

PROLOOG

Een kolonel b.d. blijkt al tweemaal een ongeluk gehad te hebben.

Hij heeft echter steeds het geluk aan zijn zijde.

Tot het derde ongeluk... dan keert het geluk zich opeens tegen hem...

Ditmaal overleeft hij het niet.

Voor inspecteur Teun Klakkebus een taaie kluit om een en ander uit te zoeken.

Aanvankelijk lijkt het toch op een noodlottig ongeluk, maar de inspecteur begint daar opeens aan twifelen.

En terecht zoals weldra zal blijken!

Personen (8):

Teun Klakkebus, inspecteur van politie

Nestor Rotsen, kolonel b.d.

Carla Rotsen, zijn jongere vrouw

Ari Stekers, zijn secretaris

Dr. Oesem, huisarts

Klara Bak, brigadier (samen met twee mannelijke politieagenten)

Eerste bedrijf

De huiskamer van oud-kolonel Nestor Rotsen.

Inspecteur Teun Klakkebus, ondervraagt de gewezen militair over een auto-ongeluk.

De rechterhand van de kolonel is verbonden.

Aan een van de wanden hangt een groot aantal oude revolvers en pistolen.

ROTSEN:

Laat me even denken, inspecteur, ik reed nauwelijks vijftig toen ik verongelukte.

KLAKKEBUS:

Waar was dat, kolonel?

ROTSEN:

In de Kerklaan.

KLAKKEBUS:

Hoe gebeurde het?

ROTSEN:

Het stuurwiel draaide opeens dol. Ik dacht... zeg, weet u zeker dat u niets wilt drinken?

KLAKKEBUS:

Nee, dank u wel, kolonel. Niet tijdens mijn werk. Bovendien ga ik zo dadelijk weer weg. U zult wel moe zijn. U moet niet vergeten dat u pas gisteren weer uit het zieken-huis kwam. Wat gebeurde er met de auto, meneer?

ROTSEN:

Mijn wagen draaide helemaal rond en reed pardoes tegen een lantaarnpaal.

KLAKKEBUS:

En bleef toen staan?

ROTSSEN:

Oh nee. De lantaarnpaal was niet sterk genoeg. Hij brak doormidden. De auto reed nog door, tegen een muur aan.

KLAKKEBUS:

U hebt geluk gehad, meneer. Het had uw dood kunnen zijn.

ROTSSEN:

Er is méér voor nodig dan een ongelukje om mij te doden. inspecteur! In het leger noemden ze me altijd 'De Bofkont'. Ik herinner me dat ik eens tijdens een oefening in de Sahara... Oh, neem me niet kwalijk. U hebt geen tijd om dat allemaal aan te horen, is het niet? Ga door, inspecteur. Misschien kan ik u dat later nog eens uitgebreid vertellen.

KLAKKEBUS:

Wanneer is uw wagen het laatst nagekeken, meneer?

ROTSSEN:

Toevallig een paar dagen voor het ongeluk. Mijn auto was trouwens nog zo goed als nieuw. En hij reed altijd prima.

KLAKKEBUS:

Mag ik de naam van uw garage hebben?

ROTSSEN:

Natuurlijk. Ik ga altijd naar de garage van Rem Sporing in de Rembrandtstraat. Ik ken Rem al jaren. Hij heeft uitstekende monteurs in dienst. Ze doen hun werk altijd prima en ze zijn ook steeds op tijd klaar. Ik denk niet dat zij een of andere fout gemaakt hebben.

De inspecteur maakt een notitie in zijn notitieboekje.

KLAKKEBUS:

Best mogelijk, maar we moeten het toch even nagaan. Zat u trouwens alleen in de auto?

ROTSSEN:

Eerst niet, maar op het moment van het ongeluk gelukkig wel.

KLAKKEBUS:

Hoe bedoelt u dat?

ROTSSEN:

Nou, ik was naar de Hoofdstraat gereden met mijn vrouw en de jonge Stekers.

KLAKKEBUS:

Stekers?

ROTSSEN:

Ja, Ari Stekers, mijn secretaris.

KLAKKEBUS:

Is dat de jonge man die me zostraks binnen heeft gelaten?

ROTSSEN:

Dat klopt, inspecteur.

KLAKKEBUS:

U bent dus met uw drieën naar de Hofdstraat gereden. Hoe laat was dat?

ROTSSEN:

Oh... ik denk dat we daar om ongeveer tien uur aankwamen. Mijn vrouw ging naar de kapsalon van Ton Deuse. En Ari moest naar de Openbare Bibliotheek om wat voor me op te zoeken. Ik heb ze een uur de tijd gegeven. Toen ben ik zelf naar de Rambo Bank gegaan. Ik had namelijk een afspraak met de bankdirecteur.

KLAKKEBUS:

En u was om elf uur weer op de plaats van de afspraak?

ROTSEN:

Dat klopt. Maar ze waren er niet. Dus reed ik alleen naar huis terug. Ik wacht nooit als mensen niet op tijd zijn. Zelfs niet op mijn vrouw. Dat is nog een oude legerregel, moet u weten.

KLAKKEBUS:

Dus het was elf uur. Was het een bewaakte parkeerplaats waar uw auto stond?

ROTSEN:

Terwijl ik in de bank was? Nee, die parkeerplaats is onbewaakt.

De deurbel gaat op dat moment.

KLAKKEBUS:

Is dat niet de bel van de voordeur?

ROTSEN:

Inderdaad. Stekers doet wel open.

KLAKKEBUS:

Nog een vraag, kolonel. Kan ik even met uw vrouw spreken?

ROTSEN: (schudt het hoofd)

Met Carla? Ik ben bang van niet. Ze ligt momenteel in het zieken-huis.

KLAKKEBUS:

In het ziekenhuis? Toch niets ernstigs, hoop ik?

ROTSEN:

Nee, niets serieus, hoor. Ze is daar voor onderzoek. Ze heeft soms erge pijn in haar linkerarm en schouder.

KLAKKEBUS:

Kan ik haar misschien in het ziekenhuis bezoeken?

ROTSEN:

Niet nodig. Ze komt morgen gelukkig weer thuis. Dan bent u van harte welkom. O, daar zul je Stekers hebben.

Ari Stekers, de secretaris van Nestor Rotsen komt de woonkamer binnen.

STEKERS:

Neem me niet kwalijk, meneer.

ROTSEN:

Wat is er, Stekers?

STEKERS:

Dr. Oesem is hier.

ROTSEN: Oh juist. Laat de dokter maar binnen komen.

De huisarts komt binnen. In zijn hand heeft hij een doktersvaliesje.

DR. OESEM:

Goedemorgen, Nestor. Hoe gaat het vandaag?

ROTSEN:

Ik mag niet klagen, Dries.

STEKERS:

Ik hoor de telefoon, meneer. Het is misschien de redacteur van De Nieuwsgier.

ROTSEN:

Oh ja. Dat gaat vast over dat artikel dat ik schrijf over 'Beroemde

Oorlogen'. Zeg hem maar dat ik hem terug zal bellen.

STEKERS:

Heel goed, meneer.

ROTSEN:

Dries, mag ik je even voorstellen, dit is inspecteur Klakkebus.

DR. OESEM:

Aangenaam kennis met u te mogen maken. Stoor ik misschien?

KLAKKEBUS:

Nee hoor. Ik wil net gaan. Ik zal u dus niet langer ophouden.

Hij stopt het notitieboekje en de vulpen in zijn jaszak en staat op.

DR. OESEM:

Ik kan helaas ook niet lang blijven. Laat me je rechterhand eens zien, Nestor. Hoe gaat het daarmee?

ROTSEN:

Ik kan de vingers nog niet goed gebruiken.

DR. OESEM:

Ik zal even het verband eraf halen. Zo. Nu ga ik je vingers naar voren en naar achteren buigen...

ROTSEN:

Au! Rododendron!

DR. OESEM:

Ze doen dus nog steeds pijn?

ROTSEN:

Nou en of!

DR. OESEM:

Probeer ze zelf eens zo te buigen.

ROTSEN:

Liever niet. Het is veel te pijnlijk.

KLAKKEBUS:

Is dit nog een gevolg van het ongeluk, meneer Rotsen?

ROTSEN:

Inderdaad, inspecteur. Stekers moet me elke morgen helpen met het aankleden.

KLAKKEBUS:

Ik hoop dat uw hand gauw weer beter wordt. Ik moet nu weer naar het hoofdbureau terug. Ik zou graag morgen terugkomen om met uw vrouw te spreken.

ROTSEN:

Natuurlijk. Zeg, inspecteur, waarom komt u hier morgenavond niet dineren?

KLAKKEBUS:

Nou... dat is erg aardig van u.

ROTSEN:

Dan moet u ook komen, dokter. U bent altijd erg goed voor ons. Dus waarom zouden jullie niet allebei komen? Dan maken we er een gezellig samenzijn van.

DR. OESEM:

Goed dan.

ROTSEN:

Prachtig. Dat is dan afgesproken. Kom maar om acht uur 's avonds. U hebt nog nooit mijn verhalen over het leger gehoord, inspecteur. Morgen zult u een heleboel te horen krijgen, dat beloof ik u!

Tweede bedrijf

Dezelfde huiskamer. Inspecteur Klakkebus en Dr. Oesem komen achter elkaar binnen. Ari Stekers volgt hen.

STEKERS:

Wilt u hier in de woonkamer wachten, heren? De kolonel komt dadelijk.

KLAKKEBUS:

In orde.

DR. OESEM:

Wij redden ons wel, Stekers. Ik weet dat je het druk hebt.

STEKERS:

Dank u wel, dokter. Ik zal de kolonel vertellen dat u beiden gearriveerd bent.

Hij verlaat het vertrek.

DR. OESEM:

Mijn vriend Nestor moet toch een beetje uitkijken. Dit is al het tweede ongeluk in korte tijd.

KLAKKEBUS:

Zo hij heeft al eerder een ongeluk gehad? Wat was het eerste er voor een? Ook met zijn auto?

DR. OESEM:

Nee, ditmaal iets heel anders. De kolonel schakelde de elektrische haard aan en verbrandde zijn hand.

KLAKKEBUS:

Door een elektrische schok bedoelt u?

DR. OESEM:

Ja, een fout in de schakelaar, denk ik. Hij had gelukkig schoenen aan met rubberen zolen. Anders had hij wel dood kunnen zijn. Maar wilt u alstublieft daar niet over praten waar zijn vrouw bij is?

KLAKKEBUS:

Waarom niet?

DR. OESEM: Het is een geheim. Hij heeft het aan niemand verteld. Hij wil niet dat zijn vrouw het hoort. Ze maakt zich namelijk gauw bezorgd, ziet u. Ze is nogal vlug nerveus.

KLAKKEBUS:

Als ik hier zou wonen, zou ik me meer bezorgd maken over al die wapens aan de wand.

DR. OESEM:

Dat zijn oude legerwapens. Dingen van historische waarde. Nestor is er gek op. In de andere kamer heeft hij ook nog een stuk of wat. Hij heeft er een vergunning voor. Ze zijn uiteraard niet geladen.

KLAKKEBUS:

Gelukkig maar. O, daar komt de kolonel met zijn vrouw aan.

DR. OESEM:

Zegt u dus alstublieft niets over die elektrische haard.

KLAKKEBUS: Ik zal zwijgen als het graf!

Kolonel Rotsen en zijn jongere vrouw komen binnen.

ROTSEN:

Aha. Fijn u beiden hier te zien. Het spijt me dat u op ons moest wachten.

KLAKKEBUS:

Dat geeft niets, hoor.

DR. OESEM:

Hoe is het met jouw arm, Carla?

CARLA ROTSEN:

Een stuk minder pijnlijk, Dries. Maar ik kan hem nog niet goed gebruiken.

ROTSSEN:

Je kent inspecteur Klakkebus nog niet, liefje. Hij onderzoekt het ongeluk met mijn wagen. Met het oog op de verzekering en dergelijke.

CARLA ROTSEN:

Aangenaam, inspecteur. Fijn dat u kon komen.

KLAKKEBUS:

Graag gedaan, mevrouw. Het genoeg is geheel aan mijn zijde. Het spijt me te horen, dat u last van uw arm hebt.

CARLA ROTSEN:

Och, ik heb nog geluk. Het is mijn linkerarm en ik ben rechts, dus ik hoef hem niet zoveel te gebruiken. Voor die arme Nestor is het veel erger, hij kan niets doen met zijn rechterhand. Hij kan zelfs niet schrijven.

DR. OESEM:

Ik neem aan dat de kolonel aan Stekers een reuze hulp heeft. Ze zijn tenminste altijd samen in de weer.

ROTSSEN:

Inderdaad. Zeg, waar is Stekers eigenlijk?

CARLA ROTSEN:

Waarom vraag je dat, Nestor?

ROTSSEN:

Hij dineert vanavond met ons mee.

CARLA ROTSEN:

Oh nee! Dat is te erg! Waarom heb je hem ook uitgenodigd?

ROTSSEN:

Nou, nou, kindje. Hij is altijd erg behulpzaam ten opzichte van mij.

CARLA ROTSEN:

Behulpzaam? Stekers? Laat me niet lachen, Nestor!

ROTSSEN:

Waarom zeg je dat toch, Carla? Hij is een zeer goede secretaris. Hij neemt me heel wat werk uit handen.

CARLA ROTSEN:

Maar waarom, waarom, waarom? Zie je dat niet? Zie je niet waarom?

ROTSSEN:

Alsjeblieft, Carla. We hebben gasten.

KLAKKEBUS:

De dokter en ik wilden juist de wapens in de andere kamer eens gaan bewonderen.

CARLA ROTSEN:

Oh, nee, inspecteur. Blijft u alstublieft hier. Het spijt me. Vergeef het me, heren. Het is juist... nou... omdat mijn man bepaalde dingen niet wil inzien...

DR. OESEM:

Het is in orde, hoor. Het is je eerste dag thuis na je verblijf in het ziekenhuis. Je bent een beetje oververmoeid, dat is alles.

CARLA ROTSEN:

Ik ben helemaal niet oververmoeid, Dries.

ROTSSEN:

Carla... toch...

CARLA ROTSEN:

Stekers wil jouw geld. Zie je dat niet in?

ROTSSEN:

Liefje, hij kan toch niet voor niets werken? Dat kun je toch tegenwoordig van niemand verwachten?

CARLA ROTSEN:

Ik praat niet over zijn salaris. Hij verdient genoeg. Je hebt zijn salaris al zo vaak verhoogd.

ROTSSEN:

Nou, het komt hem echt toe, hoor. Hij werkt erg hard voor me.

CARLA ROTSEN:

Je weet wel wat ik bedoel, Nestor.

ROTSSEN:

Ik ben bang van niet, kindje.

CARLA ROTSEN:

Stekers weet dat jij erg rijk bent.

ROTSSEN:

Maar dat weet bijna iedereen, Carla. Dat is absoluut geen geheim.

CARLA ROTSEN:

Hij denkt dat je hem een heleboel geld na zult laten.

ROTSSEN:

Nou, ik wil hem inderdaad wel iets nalaten. Ongeveer tienduizend euro, had ik gedacht.

CARLA ROTSEN:

Hij wacht erop dat je dood zult gaan, Nestor.

ROTSSEN:

Hoe weet je dat zo zeker?

CARLA ROTSSEN:

Ik kan het aan zijn ogen zien. Noem het verder maar vrouwelijk intuïtie.

ROTSSEN:

Oh, Carla! Hoe verzin je het!

DR. OESEM:

Ik denk dat we maar eens moesten opstappen, inspecteur.

KLAKKEBUS:

Ja. We kunnen misschien beter op een andere avond komen.

CARLA ROTSSEN:

U bent beiden erg beleefd. Maar u kent Stekers niet.

KLAKKEBUS:

Nee, dat klopt, mevrouw Rotsen.

CARLA ROTSSEN:

Hij is slechts om één reden geïnteresseerd in mijn man. Geld. Ik ken dat soort mannen.

ROTSSEN:

Dat denk je maar, Carla. Laat me je iets over Stekers vertellen. De arme jongen heeft geen geld van zichzelf. Zijn ouders zijn allebei dood. Zijn vader was in het leger mijn chauffeur. Een eersteklas soldaat en een fijne man. En de jonge Stekers is erg intelligent. Hij is geïnteresseerd in de historie van het leger, net als ik. Zelf is hij geen beroepssoldaat geweest, maar wel dienstplichtig. Hij kijkt allerlei data voor me na en dat soort dingen. Hij kan echter niet altijd voor me blijven werken. Het is immers tijdelijk werk. Over een jaar of drie, vier zal mijn boek klaar zijn. Hij zal dan niet in staat zijn een gelijksoortig baantje te vinden. Dus hij moet aan zijn toekomst denken. Nee, Carla, ik ben hem echt wel iets schuldig.

Ik ben hem zelfs een heleboel schuldig.

CARLA ROTSEN:

Je bent te zachtaardig. Dat is jouw zwakte. Je bent altijd te goed voor de mensen.

ROTSSEN:

Te zachtaardig? Ik? Te zachtaardig? Ach, Carla... Nou, in het leger stond ik anders bekend als...

CARLA ROTSEN:

In het leger. In het leger. Je zit al lang niet meer in het leger.

ROTSSEN: (fluisterend)

Ik hoor hem naar beneden komen. Carla, wees alsjeblieft aardig tegen hem.

CARLA ROTSEN:

Aardig! Hoe kan ik nou aardig tegen hem zijn? Hij haat me! Daar kom je misschien nog wel eens achter...

Ari Stekers komt binnen. Hij heeft een groot boeket bloemen bij zich.

STEKERS:

Goedenavond allemaal. Heb ik u laten wachten? Neem me niet kwalijk.

ROTSSEN:

Grote hemel, waar zijn al die bloemen voor, Stekers?

STEKERS:

Mevrouw Rotsen... ze zijn voor u. Nog welkom thuis, hoor! Ik kon ze u helaas onmogelijk eerder geven.

Mevrouw Rotsen: neemt de bloemen met een stralende glimlach aan. Ze kijkt Stekers opeens vertederd aan.

Derde bedrijf

De volgende dag. Buiten voor het huis van de kolonel. Mevrouw Rotsen heeft persoonlijk net de voordeur geopend voor inspecteur Klakkebus

KLAKKEBUS:

Goedemiddag, mevrouw Rotsen. Ik hoop dat uw arm weer een stuk beter is.

CARLA ROTSEN:

Kom gauw binnen, inspecteur! Komt u alstublieft gauw binnen! U komt als geroepen!

KLAKKEBUS:

Wat is er, mevrouw Rotsen? Wat is er aan de hand? Waarom bent u zo bleek?

CARLA ROTSEN:

Het is te laat..!

KLAKKEBUS:

Te laat? Maar... oh, goed dan. Misschien wilt u deze verzekeringspapieren dan aan uw man geven?

CARLA ROTSEN:

Dat zal onmogelijk gaan. U begrijpt me niet... Hij is dood, inspecteur!

KLAKKEBUS:

Dood? De kolonel? Dat kan toch niet... gisteravond was hij...

CARLA ROTSEN: (luidkeels)

Ik zal nooit weer met hem kunnen praten!

KLAKKEBUS:

Mevrouw Rotsen! Weest u toch kalm!

CARLA ROTSEN:

Mijn echtgenoot is dood en u zegt dat ik kalm moet zijn?

KLAKKEBUS:

Waarom gaan we niet naar de woonkamer?

CARLA ROTSEN:

Ja. Ja, het spijt me. Ja, natuurlijk.

Ze gaan door de hal naar de woonkamer.

KLAKKEBUS:

Gaat u maar gauw zitten, mevrouw Rotsen. Ja, zo is het beter.

CARLA ROTSEN:

Dank u wel, inspecteur.

KLAKKEBUS:

Vertel me eens, waar is uw man nu?

CARLA ROTSEN:

Hij is boven.

KLAKKEBUS:

Boven? In bed?

CARLA ROTSEN:

Nee. In de badkamer.

KLAKKEBUS:

Is hij daar gestorven?

CARLA ROTSEN:

Ja, net voor de lunch.

KLAKKEBUS:

Misschien is het beter dat ik naar boven ga.

CARLA ROTSEN:

Dat is goed. Dr. Oesem is bij hem.

KLAKKEBUS:

Is dat de auto van de dokter die voor het huis staat?

CARLA ROTSEN:

Inderdaad.

KLAKKEBUS:

Of hebt u liever dat ik bij u blijf tot de dokter terugkomt.

CARLA ROTSEN:

Ja, heel graag, inspecteur.

KLAKKEBUS:

U bent al wat kalmer. Dat is goed. Ik weet dat het hard is om het te moeten accepteren. Maar vroeg of laat we gaan allemaal dood. U - ik - de dokter - iedereen. Alleen we weten nooit wanneer en hoe.

CARLA ROTSEN:

Ik weet het. Ja, dat is waar, inspecteur. Maar waarom nu? Hij had nog zoveel plannen. Boeken schrijven. Reizen te maken. Hij was ook nog niet oud. Zelfs in bed kon hij menig jongere man nog een lesje leren! Nee, hij was bepaald nog niet oud! Integendeel!

KLAKKEBUS:

Precies, dat vond ik ook. Gisteravond tijdens het diner, was hij nog vol leven. Schertsend, lachend. En dan al die grappige verhalen over het leger. Ik heb werkelijk volop genoten.

CARLA ROTSEN:

De laatste keer dat ik hem in leven zag, lachte hij nog zo lief tegen me. En hij wierp me zelfs nog een kushandje toe!

CARLA ROTSEN:

Vandaag gaan we alles weer goed maken, zei hij nog tegen me.

KLAKKEBUS:

Vandaag?

CARLA ROTSEN:

We zouden met ons drietjes gaan lunchen. Het zou iets speciaals worden.

KLAKKEBUS:

Met ons drietjes?

CARLA ROTSEN:

Nestor, Stekers en ik.

KLAKKEBUS:

Ik dacht dat u Stekers niet mocht?

CARLA ROTSEN:

U duidt op gisteravond, nietwaar? Ja, toen was ik niet erg aardig. Nestor liet me beloven om vandaag wel aardig tegen Stekers te zijn. En... zijn bloemen... hielpen me om mijn afkeer omtrent hem te wijzigen.

KLAKKEBUS:

De bloemen. Juist... Ja, dat was een mooie geste van Stekers. Dat vond ik persoonlijk ook.

CARLA ROTSEN:

Ik schaamde me gisteravond tijdens het diner. En vandaag wou ik me revancheren ten opzichte van Stekers.

KLAKKEBUS:

Ik begrijp het, mevrouw Rotsen.

CARLA ROTSEN:

Vooral toen Nestor me een en ander over Stekers' achtergrond uitlegde. En over zijn idee om geld aan Stekers na te laten. Toen moest ik hem inwendig wel gelijk geven.

KLAKKEBUS:

Ik denk ook dat hij gelijk had, mevrouw Rotsen.

CARLA ROTSEN:

Misschien was het... omdat ik me wat buitengesloten voelde...

KLAKKEBUS:

Wat bedoelt u?

CARLA ROTSEN:

Ik wilde Nestor ook graag helpen... dichterbij hem zijn. Maar hij was altijd met Stekers in de weer.

KLAKKEBUS:

Dat was natuurlijk enkel vanwege hun gezamenlijke werkzaamheden voor het boek van wijlen uw man.

CARLA ROTSEN:

Ja. Dat denk ik nu ook. Maar het maakte toch, dat ik me nutteloos voelde.

KLAKKEBUS:

Vertel me eens, mevrouw Rotsen, wanneer zag u uw man voor het laatst levend? Dat is belangrijk voor me om te weten.

CARLA ROTSEN:

Ongeveer een uur voor de lunch. De lunch was bijna klaar. Hij had net wat werk afgemaakt samen met Stekers. Hij lachte heel lief tegen me wierp me een kushandje toe en ging naar boven. En dat was het laatste wat ik van hem zag. Tot dat...

KLAKKEBUS:

Dat is dan in elk geval nog een mooie herinnering aan hem. Vond u trouwens zelf zijn lichaam?

CARLA ROTSEN:

Nee, dat deed Stekers. We zaten samen in de eetkamer, Stekers en ik. We zaten te praten. Erg gezellig zelfs. Het was reeds vijf minuten voor de lunch.

KLAKKEBUS:

U zat toen op uw echtgenoot te wachten?

CARLA ROTSEN:

Inderdaad. Op den duur vroeg ik Stekers naar boven te gaan om mijn man te halen. Ik dacht dat Nestor vanwege zijn hand misschien hulp nodig had. Ik herinner me dat de soep reeds op tafel stond.

KLAKKEBUS:

En u bleef beneden, in de eetkamer?

CARLA ROTSEN:

Nee, ik volgde Stekers.

KLAKKEBUS:

Waarom dat?

CARLA ROTSEN:

Ik had opeens het gevoel dat er iets niet in orde was. Noem het maar vrouwelijke intuïtie of zo. Ik liep tot bovenaan de trap, ik zag dat de badkamerdeur openstond. Opeens kwam Stekers naar buiten rennen. Hij passeerde me rakelings. Het was alsof hij vreselijk geschrokken was.

KLAKKEBUS:

Zei hij wat er aan de hand was?

CARLA ROTSEN:

Nee. Hij liep me voorbij en rende naar beneden. En toen zag ik Nestor liggen. Hij lag op de vloer van de badkamer. Vreemd eigenlijk...

KLAKKEBUS:

Wat was vreemd?

CARLA ROTSEN:

Ik kon alleen maar aan één ding denken. Hoe netjes hij er uitzag.

KLAKKEBUS:

Was hij reeds gekleed?

CARLA ROTSEN: Ja, hij was van plan om er een feestelijke lunch van te maken. Daarom had hij zijn beste pak aangetrokken. En hij droeg zijn blauwe lievelingsdas. Die had ik hem voor zijn laatste verjaardag gekocht. Vreemd, is het niet? Dat je op zulke vreselijke ogenblikken aan dergelijke kleinigheden denkt.

KLAKKEBUS:

Droeg hij reeds al zijn kleren?

CARLA ROTSEN:

Nee, hij had zijn colbert nog niet aan. En hij droeg maar één schoen.

KLAKKEBUS:

En... was hij al dood toen u hem zag?

CARLA ROTSEN:

Zijn ogen waren gesloten. Hij leek te slapen. Kalm en rustig. Ik knielde naast hem neer. Maar ik kon het nog steeds niet geloven dat hij dood was...

KLAKKEBUS:

Hij ademde niet meer?

CARLA ROTSEN: Nee.

KLAKKEBUS:

Hoe wist u dat? Hebt u dat gecontroleerd?

CARLA ROTSEN:

Ja, ik legde mijn oor op zijn borst. Ik hoorde niets meer.

KLAKKEBUS:

Trachtte u hem nog op te richten?

CARLA ROTSEN:

Hoe moest ik dat doen met mijn zere arm? Nestor was een zware man

KLAKKEBUS:

Probeerde u hem ook niet te schudden?

CARLA ROTSEN:

Nee.

KLAKKEBUS:

Wat deed u dan?

CARLA ROTSEN: Ik stond op en liep totaal overstuur weg.

KLAKKEBUS:

Wat is er precies gebeurd, weet u dat?

CARLA ROTSEN:

Wat maakt dat nog uit? Hij is dood. Ik zie hem nooit weer terug. Dat is het enige wat nog telt. Anders niets.

KLAKKEBUS:

Uw echtgenoot zou het niet leuk vinden als u zo praat, mevrouw Rotsen. Dat weet ik zeker.

CARLA ROTSEN:

Misschien hebt u wel gelijk.

KLAKKEBUS:

Helaas heb ik uw man maar kort meegemaakt. Ik vond hem echter bijzonder sympathiek. U moet sterk zijn. Het leven gaat verder.

CARLA ROTSEN:

Ja, het leven gaat verder. Dat herinnert me aan een liedje op de radio, daar komt die zin ook in voor.

KLAKKEBUS:

Neem me niet kwalijk, mevrouw.

CARLA ROTSEN:

Natuurlijk niet. Ik was weer een beetje grof. Maar ik meen het niet, hoor. Zal ik thee of koffie voor u zetten, inspecteur? Dan heb ik even wat om handen.

KLAKKEBUS:

Nee, dank u wel. Ik denk dat ik boven maar eens ga praten met de dokter. Kan ik u nu alleen laten, mevrouw Rotsen?

CARLA ROTSEN:

Oh ja. Ik voel me al weer wat beter, dank u.

KLAKKEBUS:

Goed. Dan ga ik maar naar de badkamer. Doet u maar geen moeite. Ik vind het wel.

CARLA ROTSEN:

Het is de eerste deur die voor u ligt, als u bovenaan de trap bent.

Vierde bedrijf

In de badkamer. De kolonel ligt ruggelings op een badmat. Zijn ogen zijn gesloten. Dr. Oesem zit geknield naast hem.

KLAKKEBUS:

En dokter, hoe is het gebeurd?

DR. OESEM:

Hij heeft een heel harde klap op zijn hoofd gehad. Er zit een behoorlijke wond.

KLAKKEBUS:

Ik zie anders niets.

DR. OESEM:

Nee, de wond zit achter op zijn hoofd. Als ik zijn hoofd optil kunt u het duidelijk zien. Kijkt u maar.

KLAKKEBUS:

Inderdaad, net als u zei, een behoorlijke wond. Vreemd, dat er zo weinig bloed te zien is.

DR. OESEM:

Dat zie je wel eens vaker bij dergelijke harde klappen. Het is zelfs niet onmogelijk dat hij zijn nek gebroken heeft. Maar daar komen ze bij de sectie wel achter.

KLAKKEBUS:

Het moet inderdaad een bijzonder harde klap zijn geweest.

DR. OESEM:

Nou en of!

Ari Stekers komt op dat ogenblik binnen.

STEKERS:

Neem me niet kwalijk, dokter.

DR. OESEM:

Wat is er, Stekers?

STEKERS:

Ik heb het ziekenhuis opgebeld.

DR. OESEM:

Bedankt, Stekers.

STEKERS:

Vreselijk, nietwaar, inspecteur? Bijzonder vreselijk. Een ramp gewoonweg. Ontzettend erg voor mevrouw Rotsen.

KLAKKEBUS:

Dat is het zeker. U hebt hem gevonden is het niet?

STEKERS:

Ja, inspecteur. Zo gauw als ik hem op de vloer zag liggen wist ik dat het iets ernstigs was. Zijn gezicht was zo wit - en hij bewoog niet. Dus rende ik rechtstreeks naar de telefoon.

DR. OESEM:

Ik wou net mijn huis verlaten toen zijn telefoontje doorkwam.

KLAKKEBUS:

Dacht u op dat moment meteen dat de kolonel dood was, meneer Stekers?

STEKERS:

Nee, dat dacht ik niet. Maar ik meende wel dat hij dadelijk een dokter nodig had.

KLAKKEBUS:

Wanneer kwam u er achter dat hij dood was?

STEKERS:

Toen ik weer naar boven ging. Hij lag er nog precies zo bij.

KLAKKEBUS:

Vertel me alstublieft daarover.

STEKERS:

Mevrouw Rotsen kwam net uit de badkamer toen ik bovenaan de trap was. Ze zag er verschrikkelijk uit. Ze leek opeens veel ouder. Ik had haar nog nooit zo gezien. Toen wist ik dat het meest verschrikkelijke was gebeurd. Maar ik vond dat ik zekerheid moest hebben. Dus ik ging terug naar de kolonel voor een nader onderzoek. Zijn ogen waren nog steeds dicht en zijn mond half open.

KLAKKEBUS:

Net zoals hij er nu nog uitziet?

STEKERS:

Precies, inspecteur. Plat op zijn rug. Hij had absoluut niet bewogen.

KLAKKEBUS:

Zo, dus u wist zeker dat hij dood was?

STEKERS:

Ja, absoluut.

DR. OESEM:

Maar hebt u zijn ademhaling niet gecontroleerd?

STEKERS:

Nee, Dat was niet nodig, dokter. Niets bewoog. Ik kon zien dat hij dood was.

KLAKKEBUS:

U hebt hem niet bewogen, of opgetild?

STEKERS:

Ik heb hem helemaal niet aangeraakt. Ik liet hem precies zo liggen. Ik kon mevrouw Rotsen horen huilen... dus ging ik naar beneden om haar te troosten.

KLAKKEBUS:

Dat moet erg moeilijk geweest zijn...

STEKERS:

Dat was het zeker. Ik bleef bij haar tot de dokter kwam.

KLAKKEBUS:

En toen?

DR. OESEM:

Ik gaf hem opdracht om het ziekenhuis op te bellen.

KLAKKEBUS:

U hebt goed gehandeld, Stekers.

STEKERS:

Dank u, inspecteur.

KLAKKEBUS:

Ik vraag me af hoe het is gebeurd. Zeg, Stekers, u werkte nauw met hem samen. Hebt u misschien een idee?

STEKERS:

Ik denk het wel, inspecteur. Ik zag dat hij een bad genomen had en zijn kleren reeds had aangetrokken. Hij heeft hij kennelijk getracht zijn tweede schoen aan te trekken, maar slipte en viel.

KLAKKEBUS:

En dat werd zijn dood?

STEKERS: Ja volgens mij wel.

KLAKKEBUS:

Alleen door die val op de vloer?

DR. OESEM:

Nee, hij moet zijn hoofd hebben gestoten toen hij viel.

STEKERS:

Dat klopt. Hij moet volgens mij de rand van het bad geraakt hebben. Er zit een behoorlijke wond achter op zijn hoofd moet u weten.

KLAKKEBUS:

Dat kon inderdaad de reden van zijn dood geweest zijn. Arme kolonel Rotsen. Wat een manier voor een oud-militair om zo te moeten te sterven. Weinig eervol zou ik zeggen.

DR. OESEM:

Hij had de laatste tijd vaak vervelende ongelukken.

STEKERS:

Precies, dokter. Vorige week nog kreeg de kolonel een schok toen hij het elektrische haardvuur aan wou steken.

DR. OESEM:

En toen nog zijn auto-ongeluk.

KLAKKEBUS:

En nou dit. Ik vraag me af waarom?

DR. OESEM:

Ik heb geen idee. Ik snap er niets van.

STEKERS:

Ik weet misschien wel iets.

KLAKKEBUS:

Vertel maar op.

STEKERS:

Het is nogal persoonlijk.

DR.OESEM:

U kunt ons wel vertrouwen. Familiegeheimen zijn veilig bij ons.

STEKERS:

Nou... hij had vaak ruzie.

KLAKKEBUS:

Met wie?

STEKERS:

Met mevrouw Rotsen.

KLAKKEBUS:

Waarover dan?

STEKERS:

Ik denk over geld. Ik kon hen nooit duidelijk horen. En ze hielden altijd op wanneer ik in de buurt kwam. Maar hij maakte zich ergens bezorgd over.

DR. OESEM:

Waarover dan?

STEKERS:

Dat weet ik niet precies. Maar hij was steeds erg verstrooid. Hij kon zijn gedachten niet bij het werk houden. Hij was in geen enkel opzicht de kolonel Rotsen meer die ik voor die tijd kende en bewonderde.

KLAKKEBUS:

Het is inderdaad vreemd. En dan dat ongeluk met zijn auto. Het had zijn dood kunnen zijn, maar hij maakte er zich niet erg bezorgd over.

DR. OESEM:

Dat weet je nooit zeker. Militairen zijn getraind in het niet tonen van hun gevoelens.

KLAKKEBUS:

Hij zei nog tegen me: Er is meer voor nodig dan een ongeluk om mij te doden. Of woorden van die strekking.

STEKERS: (beetje ironisch)

Daar zat hij dan toch verkeerd mee, nietwaar?

KLAKKEBUS:

Was dat wel zo? Ik vraag het me af.

DR. OESEM:

Maar... hij is dood. Kijk maar.

KLAKKEBUS:

Ja. Maar was het wel een ongeluk dat hem doodde?

STEKERS:

Wat zegt u daar, inspecteur? U spreekt in raadsels.

KLAKKEBUS:

U zult er gauw genoeg achterkomen.

DR. OESEM:

Waarom nu niet?

KLAKKEBUS:

Wilt u alstublieft beiden naar beneden gaan, in de woonkamer. En wilt u mevrouw Rotsen vragen daar ook heen te gaan.

STEKERS:

Wat gaat u doen?

KLAKKEBUS:

Eerst moet ik even telefoneren. Dan kom ik bij u drieën beneden. En dan zullen we wel uitvinden wat er echt gebeurd is.

Vijfde bedrijf

De woonkamer. Een aantal minuten later.

DR. OESEM:

Heeft u al getelefoneerd, inspecteur?

KLAKKEBUS:

Ja. dat is al achter de rug.

STEKERS:

Nu kunt u ons zeker wel vertellen wat er aan de hand is?

CARLA ROTSEN:

Zal ik maar eerst een pot thee zetten? Of hebben de heren liever koffie?

KLAKKEBUS:

Dat kan nog wel even wachten, mevrouw Rotsen.

STEKERS:

De inspecteur is er geloof ik niet zeker van, dat uw man door een ongeluk gestorven is.

CARLA ROTSEN:

Wat was het dan?

KLAKKEBUS:

Dat hoop ik nog uit te vinden.

DR. OESEM: Hoe dan, inspecteur?

KLAKKEBUS:

Door alle bekende feiten langs te gaan, en door bepaalde vragen te stellen. We zullen beginnen bij het auto-ongeluk. Misschien dat u, dokter Oesem, zo vriendelijk wilt zijn om ons de details daarover te verstrekken.

DR. OESEM:

Nou, ik kan alleen de medische details verstrekken. Ik was immers niet bij het ongeluk aanwezig. In elk geval had hij naderhand erg veel last van zijn rechterhand.

KLAKKEBUS:

Hoe ernstig was dat?

DR. OESEM:

U was er bij toen ik hem onderzocht, inspecteur. Hij kon zijn hand nog steeds niet bewegen.

CARLA ROTSEN: (zachtjes snikkend)

Zelfs vanmorgen kon hij zijn hand nog niet bewegen. En... nu zal hij het zelfs nooit meer kunnen...

KLAKKEBUS:

Dus u hebt hem zelf geholpen met het aankleden, mevrouw Rotsen:?

CARLA ROTSEN:

Nee, dat deed Stekers.

KLAKKEBUS:

En deed u dat ook tegen lunchtijd, Stekers?

STEKERS:

Tegen lunchtijd? Nee, toen niet.

KLAKKEBUS: Hebt u hem toen geholpen, mevrouw Rotsen?

CARLA ROTSEN:

Nee, ik ook niet. En ik wil liever niet meer vragen beantwoorden. Ik wil dat u daarmee stopt, inspecteur.

KLAKKEBUS:

U wilt dus niet weten wie uw echtgenoot vermoord heeft?

CARLA ROTSEN:

Wat?! Is mijn lieve Nestor vermoord?!

STEKERS:

Het was absoluut een ongeluk, inspecteur.

KLAKKEBUS:

Ik ben bang van niet.

DR. OESEM:

Ik begin u te begrijpen, inspecteur. De kolonel had een verbonden rechterhand. Dus hij had altijd iemand nodig om hem te helpen met het aankleden.

KLAKKEBUS:

Precies, dokter.

DR. OESEM:

We weten dat hij in bad geweest is. Maar toen we hem vonden was hij bijna geheel gekleed. Dus... iemand moet hem geholpen hebben.

KLAKKEBUS:

Juist. En de vraag is... wie?

STEKERS:

Niet zo snel, inspecteur. U vergeet iets.

KLAKKEBUS:

O ja? Wat dan?

STEKERS:

De linkerhand van de kolonel was wel in orde.

KLAKKEBUS:

Dat klopt. Daar heb je gelijk in.

STEKERS:

Nou, je kan je heus wel aankleden met één hand, hoor.

KLAKKEBUS:

Kan dat werkelijk?

CARLA ROTSEN:

Ik moet het soms zelf ook doen. Wanneer ik last van mijn arm heb.

STEKERS:

Het duurt alleen wat langer, dat wel.

CARLA ROTSEN:

Ja, natuurlijk. Dat verklaart ook waarom hij zo laat voor de lunch was. Hij trachtte zichzelf aan te kleden. Daarom duurde het ook zo lang.

STEKERS:

En hij was bijna klaar. Hij moest nog één schoen aantrekken. Vermoedelijk heeft hij op één voet gestaan en getracht de andere schoen aan te trekken.

CARLA ROTSEN:

En toen slipte die arme schat en viel.

DR. OESEM:

Ja. En toen viel hij met zijn hoofd op de rand van het bad. Ja, dat is heel goed mogelijk, inspecteur.

STEKERS:

Het is meer dan mogelijk. Het is de waarheid. U zag de wond op zijn achterhoofd.

KLAKKEBUS:

Maar nu vergeet u iets, meneer Stekers.

STEKERS:

Is dat zo? Wat dan?

KLAKKEBUS:

De kolonel droeg een stropdas.

CARLA ROTSEN:

Ja, de mooie das die ik hem op zijn verjaardag gaf...

KLAKKEBUS:

Kunt u een das strikken met één hand, meneer Stekers?

DR. OESEM:

En de manchetknoopjes van zijn shirt! Beide manchetten waren dichtgeknoopt. En dan de ene schoen die hij droeg. Daarvan was de veter keurig gestrikt!

KLAKKEBUS:

Goed opgemerkt, dokter. Dus... iemand heeft hem wel degelijk geholpen.

STEKERS:

Waarom kijkt u mij zo vreemd aan, inspecteur?

-Einde Zichtversie-